

לקוטי תורה • פרשת ראה • מאמר 4

כי תשמע בקול ה' אלקיך לשמור את כל...

כשתשמע בקול הוי' אלקיך

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/reeh/4](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/reeh/4)

1 כי תשמע בקול ה' אלקיך לשמור את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום הישר בעיני ה' אלקיך.

"כאשר תשמע בקול הו"י אלקיך, לשמור את כל מצוותיו אשר אנכי מצווה אותך היום, לעשות את הישר בעיני הו"י אלקיך".

הנה כתיב עין ה' אל יראיו וכתיב עיני ה' אל צדיקים. והענין יובן כי הנה התורה נקראת מפתחות הפנימיות והיראה נקרא מפתחות החיצוניות.

הנה כתוב: "עין הו"י אל יראיו", וכתוב: "עיני הו"י אל צדיקים". העניין יובן [כך]: התורה נקראת "מפתחות הפנימיות", והיראה נקראת "מפתחות החיצוניות".

2 ואמרו כל מי שיש בו תורה ואין בו יראת שמים דומה לגזבר שמסרו לידו מפתחות הפנימיות ומפתחות החיצוניות לא מסרו לידו כו'.

ואמרו [חז"ל]: מי שיש בו תורה ואין בו יראת שמים דומה לגזבר שמסרו לידו את המפתחות הפנימיים, אך את המפתחות החיצוניים לא מסרו לידו וכו'.

וביאור ענין זה הנה נודע ענין המצות דרמ"ח פיקודין אינון רמ"ח אברין דמלכא. שכמו שהאברים ממשיכים החיות של הנפש.

ביאור העניין: ידוע לגבי המצוות ש"רמ"ח פיקודין אינון רמ"ח אברין דמלכא" — רמ"ח המצוות הן רמ"ח איברי המלך. כשם שהאיברים ממשיכים את חיות הנפש,

כך המצוות ממשיכים חיי עולם הבא לצדיקים שיושבין ונהנין מזיו השכינה שהנאתם ותענוגם על ה' אור א"ס ב"ה שאין לו סוף כו'

כך המצוות ממשיכות את חיי העולם הבא לצדיקים, היושבים ונהנים מזיו השכינה. הנאתם ותענוגם הם בה', אור אין סוף ברוך הוא, שאין לו סוף וכו',

ואין ערוך אליו ית' כלל אין זה אלא זיו והארה בעלמא להיות גילוי השגה בנשמות שהן בחי' נברא ומחודש יש מאין.

ואין ערוך אליו יתברך כלל; אין זה אלא זיו והארה בלבד, כדי שתתגלה השגה בנשמות, שהן בחינת נברא ומחודש, יש מאין.

כי תשמע בקול ה' אלקיך לשמור את כל...

והגרם להמשכה זו הם המצות שהם הממשיכות הזיו הזה בגן עדן וזיו זה הוא זיו המצות עצמן וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] **שכר מצוה מצוה** (וכמ"ש הענין בסש"ב [בספר של בינונים] פל"ט)

והגורם להמשכה זו הן המצוות: הן ממשיכות זיו זה בגן עדן, וזיו זה הוא זיו המצוות עצמן, וכמאמר חז"ל: "שכר מצווה — מצווה" (כמבואר עניין זה בספר של בינונים [תניא], פרק ל"ט).

וע"ז נאמר ויניחם בגן עדן לעבדה ולשמרה לעבדה במצות עשה כו' שע"י המצות עשה הוא עובד את הג"ע [הגן עדן] שממשיך בו את הזיו.

ועל כך נאמר: "ויניחם בגן עדן לעבדה ולשמרה"; "לעבדה" — במצוות עשה וכו', שכן באמצעות מצוות עשה אדם עובד את גן עדן, כשהוא ממשיך לתוכו את הזיו.

והנה לפי שיפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעוה"ז מכל חיי עוה"ב [עולם הבא] אי לזאת מכ"ש [מכל שכן] וק"י [וקל וחומר]

והנה, מאחר ש"יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא", לכן, על אחת כמה וכמה וקל וחומר,

שצריך להמשיך המשכת הזיו לעבודתו ית' בעוה"ז ומה גם שעוה"ז הוא דומה לפרוזדור בפני עוה"ב [עולם הבא] שדומה לטרקלין והתקן עצמך בפרוזדור כו'

שצריך להמשיך את הזיו לעבודתו יתברך בעולם הזה. ועוד, שהרי העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא, שדומה לטרקלין, ו"התקן עצמך בפרוזדור" וכו'.

אלא שבעוה"ז אינו בבחי' נהנה מהשגה ותענוג נפלא כבעולם הבא דשכר מצוה בהאי עלמא ליכא רק בבחי' באמונתו יחיה יחיה ממש כמ"ש במ"א (ע"פ וידעת היום כו').

אלא שבעולם הזה אין זו בחינה של הנאה מהשגה ומתענוג נפלא, כפי שיש בעולם הבא, שכן "שכר מצווה בהאי עלמא ליכא"; אלא זו בחינה של "באמונתו יחיה" — יחיה ממש, כפי שמבואר במקום אחר (על הפסוק "וידעת היום" וכו').

והנה העוה"ב [העולם הבא] שהוא משכן הנשמות בלא גופין מתגלה בחיי הזיו מן המצות בבחי' גילוי. אבל בעוה"ז שהנשמה מתלבשת בגוף צריך לשית עצות בנפשו להיות המשכה זו בגילוי הנפש

והנה, בעולם הבא, שהוא משכן הנשמות ללא גופים, זיו המצוות מתגלה בגלוי. אבל בעולם הזה, שבו הנשמה מתלבשת בגוף, צריך "לשית עצות בנפשו", כדי שהמשכה זו תתגלה בנפש.

והיינו ע"י שיתבונן איך שהוא ית' ממלא כל עלמין אתה עשית את השמים ושמי השמים כו'
כלומר, על ידי שיתבונן כיצד הוא יתברך ממלא כל עלמין: "אתה עשית את השמים ושמי השמים" וכו';

יוצר משרתים ואשר משרתיו כולם עומדים ביראה ומשמיעים בקול כו' והאופנים וחיות הקדש ברעש גדול כו'.

"יוצר משרתים, ואשר משרתיו כולם עומדים ביראה ומשמיעים בקול" וכו'; "והאופנים וחיות הקדש ברעש גדול" וכו'.

3 ומזה תפול על האדם ג"כ אימה ויראה והיא בחי' מפתחות החיצוניות שיראה זו לקוחה מבחינת חיצוניות היא בחינת זיו והארה בעלמא להיות התהוות העולמות וכל צבא מעלה שבהם וע"י נמשכה בחינת היראה וכמ"ש

מכאן תיפול גם על האדם אימה ויראה. זוהי בחינת המפתחות החיצוניים, שכן יראה זו נובעת מבחינת החיצוניות, שהיא הארה וזיו בלבד, שמכוחם מתהווים העולמות וכל צבא מעלה שבהם; ועל ידה נמשכת בחינת היראה, כמו שכתוב,

כי אראה שמ"ך מעשה אצבעותיך כו' שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה כו' ברוך שאמר והיה העולם שמה שברוך נלקח ממה שאמר והיה העולם שאין זה

"כי אראה שמ"ך, מעשה אצבעותיך" וכו'; "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה" וכו'; "ברוך שאמר והיה העולם": כלומר, "ברוך" נמשך מ"שאמר והיה העולם", שהרי אין זה

אלא זיו כו' ועמשי"ל [ועיין מה שכתוב לעיל] ע"פ אחרי ה' אלקיכם תלכו. אבל העיקר הוא מפתחות הפנימיות בחי' מפתח לפתוח בגילוי בחי' פנימיות.

אלא זיו כו'. ועיינו במה שנכתב לעיל על הפסוק "אחרי הוי' אלקיכם תלכו". אבל העיקר הוא המפתחות הפנימיים — בחינת מפתח לפתוח ולגלות את בחינת הפנימיות.

דהיינו גילוי אור א"ס ב"ה ממש שאינו בגדר עלמין כלל וכמ"ש אתה הוא ה' לבדך ממש

כלומר, גילוי אור אין סוף ברוך הוא עצמו, שאינו בגדר עולמות כלל, כמו שכתוב: "אתה הוא הוי' לבדך" — לבדך ממש,

כמו קודם שנברא העולם שהיה הוא לבדו ית' ואני ה' לא שניתי וגוי' והיינו משום דכולא קמיה כלא וכאין ממש חשיבא.

כמו קודם שנברא העולם, כשהוא יתברך היה לבדו; וכן "אני הוי' לא שניתי" וגוי'. והיינו משום ש"כולא קמיה כלא וכאין ממש חשיבא".

כי הנה כתיב כי ביה ה' צור עולמים ביו"ד נברא העוה"ב [העולם הבא] ובה' נברא העוה"ז שהן

שהרי כתוב: "כי ביה ה' צור עולמים" — ביו"ד נברא העולם הבא ובה"א נברא העולם הזה. והם

כמו אותיות היו"ד והה"א במחשבתו של אדם שבטילות לגבי כללות מחשבתו ושכלו ומכ"ש [ומכל שכן] לגבי מהותו ועצמותו כן ויותר מכן בטילות כל בחי' העוה"ז והעוה"ב [והעולם הבא] לגבי אור א"ס ב"ה בעצמו ובכבודו ואין עולות בשם עולמות כלל

כמו אותיות היו"ד והה"א שבמחשבתו של אדם, שבטילות ביחס לכללות מחשבתו ושכלו, וכל שכן ביחס למהותו ועצמותו; כך, ואף יותר מכך, בטילות כל בחינות העולם הזה והעולם הבא ביחס לאור אין סוף ברוך הוא עצמו ובכבודו, ואינן נחשבות לעולמות כלל,

שהם כאין ואפס ממש והיה כלא היה רק לשכך את האזן ע"ד משל גשמי איתא בכתבי האריז"ל [האריז"ל זכרנו לברכה] שהוא כדמיון טפה אחת בים אוקיינוס כו' ולכן גם עתה הוא לבדו יתברך.

שהרי הם כאין וכאפס ממש, וכאילו לא היו מעולם. אלא, כדי להשקיט את האזן, בדרך משל גשמי, נאמר בכתבי האריז"ל שהם כדוגמת טיפה אחת בתוך ים האוקיינוס וכו'. ולכן גם עכשיו הוא יתברך לבדו.

4 ואותו אנו מבקשים שיהיה בגילוי הנפש וכמ"ש ואהבת את הוי' אלהיך. פי' ואהבת מלשון אבה שהוא לשון חפץ ורצון שיהיה רצון הנפש שיהיה הוי' אלהיך בגילוי לנוכח.

ואותו אנו מבקשים שיתגלה בנפש, ככתוב: "ואהבת את הוי' אלקיך". כלומר, "ואהבת" הוא מלשון "אבה", שמשמעותו חפץ ורצון: שרצון הנפש יהיה שהוי' אלקיך יתגלה ויהיה נוכח [לפניך].

וכמ"ש בזוהר ע"פ ויקחו לי תרומה כי לי פי' אותי כו' דהיינו שיהיה גילוי אור א"ס ב"ה ממש על נפשו להיות ביטול הנפש אליו ית' בכל לבבך וגוי'

וכך כתוב בזוהר על הפסוק "ויקחו לי תרומה": "לי" פירושו "אותי" וכו'. כלומר, שאור אין סוף עצמו, ברוך הוא, יתגלה על נפשו של האדם, עד שהנפש תהיה בביטול אליו ית', "בכל לבבך" וכו'.

כי תשמע בקול ה' אלקיך לשמור את כל...

(ועמ"ש בביאור ע"פ וארשתיך ל') והיינו ע"י התורה והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום אנכי ממש ולא בחי' שם בלבד שהוא בחי' זיו והארה

(וראה מה שכתוב בביאור על הפסוק "וארשתיך ל"). והיינו באמצעות התורה: "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום" — "אנכי" ממש, ולא בחינת שם בלבד, שהיא בחינת זיו והארה.

אלא עצמותו ומהותו כביכול מתגלה ע"י התורה כי התורה נקראת קול הקל קול יעקב כמו שהקול הוא ממשיך מהלב אל הדיבור והוא המחבר רוחניות עם גשמיות.

אלא עצמותו ומהותו, כביכול, מתגלה באמצעות התורה. שכן התורה נקראת "קול", ככתוב: "הקול קול יעקב". כשם שהקול מעביר את מה שבלב אל הדיבור, וכך מחבר בין רוחניות לגשמיות,

כך התורה היא המשכת גילוי בחי' פנימיות שהוא אור א"ס ב"ה ממש להתלבש בגשמיות התורה ומצותיה הכתובים בה.

כך התורה היא המשכה של גילוי הבחינה הפנימית, שהיא אור אין סוף עצמו, ברוך הוא, להתלבש בגשמיות התורה ובמצוות הכתובות בה.

5 ולכן נק' קורא בתורה כאדם הקורא את חבירו שיבא אצלו כי כל התורה שמותיו של הקב"ה.

לכן נקראת התורה "קריאה", כמו אדם שקורא לחברו שיבוא אליו; שהרי כל התורה היא שמותיו של הקב"ה.

פ"י כמו שע"י שם האדם קורין עצמותו ומהותו. כך ע"י התורה קוראין וממשיכין עצמות אור א"ס ב"ה כלומר, כשם שבאמצעות שמו של אדם קוראים לעצמותו ולמהותו, כך באמצעות התורה קוראים וממשיכים את עצמות אור אין סוף, ברוך הוא,

כי היא שמו ית' שהיא חכמתו ורצונו ית' שאינו מובן ומושג בשכל אנושי שעל פי

מפני שהיא שמו ית', כלומר חכמתו ורצונו ית', שאינם מובנים ואינם נתפסים בשכל אנושי; שהרי לפי

שכל אנושי לא היה הדין נותן כך כמ"ש בתורה אלא שכך עלה ברצונו ית' וכך חייבה חכמתו ית' שהוא למעלה משכל והשגת הנבראים.

השכל האנושי, לא היה מתחייב שהדין יהיה כפי שכתוב בתורה; אלא שכך עלה ברצונו ית', וכך חייבה חכמתו ית', שהיא למעלה משכלם ומהשגתם של הנבראים.

6 ולכך נקראת בבחי' שמו שבה ועל ידה יקראוהו להמשיך גילוי אור א"ס ב"ה ממש פותח את ירך ומשביע לכל חי רצון שנמשך רצון

לכן היא נקראת בחינת "שמו", שכן באמצעותה ועל ידה "יקראוהו" — כדי להמשיך את גילוי אור אין סוף ברוך הוא עצמו. "פותח את ירך ומשביע לכל חי רצון": נמשך הרצון

העליון לכל חי ורחמיו על כל מעשיו ארך אפים וגדל חסד להיות קרוב לכל קוראיו ולכל אשר יקראוהו דייקא אותו בעצמו ולא בחי' שם כו':

העליון לכל חי; "ורחמיו על כל מעשיו", "ארך אפים וגדל חסד", כדי להיות "קרוב לכל קוראיו, לכל אשר יקראוהו" — דווקא אותו עצמו, ולא בחינת שם וכו'.

7 ב וזהו כי תשמע בקול ה' אלהיך דכתיב בקול ולא לקול וכמ"ש ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלהיך כו'

2. וזהו [פירוש] "כאשר תשמע בקול ה' אלקיך": שהרי נאמר "בקול" ולא "לקול", כמו שכתוב "ויאמר: אם שמוע תשמע לקול ה' אלקיך" וכו'.

קול היינו המשכה מההעלם אל הגילוי ולקול פי' השמיעה וההבנה להמשכה זו והיינו לבחינת ההמשכה עצמה שהיא בחינת חיצוניות.

"קול" הוא המשכה מן ההעלם אל הגילוי; ו"לקול" פירושו שמיעה והבנה המופנות אל המשכה הזאת, כלומר אל ההמשכה עצמה, שהיא בחינת חיצוניות.

אבל בקול היינו בפנימית הקול כי תשמע שתהיה השמיעה בבחי' פנימית ההמשכה מה שנמשך מההעלם

אבל "בקול" פירושו בפנימיות הקול: "כי תשמע" — שהשמיעה תהיה בבחינת פנימיות ההמשכה, במה שנמשך מן ההעלם,

דהיינו בחינת אור א"ס ב"ה שיומשך גילוי זה על נפשו להיות בבחינת ביטול וזהו שאמרו רז"ל [ברכותינו זכרונם לברכה] ברכות ר"פ

כלומר, בחינת אור אין סוף ברוך הוא: שהגילוי הזה יומשך על נפשו, והיא תהיה בבחינת ביטול. וזהו שאמרו חז"ל במדרש רבה, בתחילת פרשת

כי תשמע בקול ה' אלקיך לשמור את כל...

כי תבא ע"פ אשרי אדם שומע לי אשרי לאדם בשעה ששמועותיו לי כיו (ועיין בזהר בהעלותך)

כי תבוא, על הפסוק "אשרי אדם שומע ליי": "אשרי לאדם בשעה ששמועותיו ליי" וכו'. (ועיין בזהר, פרשת בהעלותך.)

(דף קנ"ב ע"א) נשמתא דאמרן דא תפארת ישראל דאיהי אורייתא ממש ונודע דתפארת נקרא קול הקל קול יעקב כו'.

(דף קנ"ב ע"א): "הנשמה שעליה דיברנו — זו תפארת ישראל, שהיא התורה ממש". וידוע שתפארת נקראת "קול", כמו בפסוק "הקול קול יעקב" וכו'.

וא"כ מה שמלובש בפנימיות הקול זהו מש"ש [מה שכתוב שם] בזהר ונשמתא לנשמתא דא הוא ע"ק [עתיקא קדישא] כו' ועמ"ש בד"ה שימני כחותם

ואם כן, מה שמלובש בפנימיות הקול הוא מה שכתוב שם בזהר: "ונשמה לנשמה — זהו עתיקא קדישא" וכו'. ועיין במה שכתוב במאמר המתחיל "שימני כחותם",

כי יש תורה ויש תורה כו' נקרא קורא בתורה כו' ע"ש והוא ענין מש"כ [מה שכתוב] ולכן נקרא קורא בתורה כו' וזהו כי תשמע בקול כו'.

שיש תורה ויש תורה וכו', [וש] נקרא "קורא בתורה" וכו'; עיין שם. וזהו עניין מה שנכתב [לעיל]: ולכן נקרא "קורא בתורה" וכו'. וזהו "כי תשמע בקול" וכו'.

אך צריך להיות כסדר המדרגות תחלה מפתחות החיצוניות ואח"כ מפתחות הפנימיות כי הנה יש חצר החיצונה וחצר הפנימית כמ"ש במגלת אסתר ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית והמן בא לחצר בית המלך החיצונה.

אבל הדברים צריכים להיות לפי סדר המדרגות: תחילה המפתחות החיצוניים, ואחר כך המפתחות הפנימיים. שכן יש חצר חיצונית וחצר פנימית, כפי שנאמר במגילת אסתר: "ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית", ואילו "המן בא לחצר בית המלך החיצונה".

חצר החיצונה הוא בחי' פסוקי דזמרה שהם המדברים בשבח גדולת יוצר הכל והתפשטותו על כל הנבראים ואשר עשה את הנפלאות ואת הגדולות הללו את ה' מן השמים כו'

החצר החיצונית היא בחינת פסוקי דזמרה, שבהם משבחים את גדולתו של בורא הכול ואת התפשטות כוחו בכל הנבראים, ואת הנפלאות והמעשים הגדולים שעשה: "הללו את הוי' מן השמים" וכו';

אתה עשית את השמים כו' וכן ענין השירה שעל קריעת ים סוף התגלות הנס הנפלא בעולם הזה.

"אתה עשית את השמים וכו'; וכך גם השירה על קריעת ים סוף, גילוי הנס הנפלא בעולם הזה.

8 וחצר הפנימית הוא קריאת שמע וברכותיה. והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות הוא כחי

תפלת שמונה עשרה שהוא בחי' ביטול כו'

והחצר הפנימית היא קריאת שמע וברכותיה. "והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות" — זו בחינת תפילת שמונה עשרה, שהיא בחינת ביטול וכו'.

ומשם ויושט המלך את שרביט הזהב הוא בחינת ומעלת הזהב דהיינו רשפי אש האהבה כו'

ומשם, "ויושט המלך את שרביט הזהב" — זו בחינת ומעלת הזהב, כלומר "רשפי אש" של אהבה וכו',

שהושיט והמשיך מבחינת בית לבחינת חצר הפנימית דהיינו שיהא גילוי אהבה זו גם בקי"ש [בקריאת שמע] בקיום ואהבת כו'.

שהושיט והמשיך מבחינת "בית" לבחינת "חצר הפנימית"; כלומר, שאהבה זו תתגלה גם בקריאת שמע, בקיום "ואהבת" וכו'.

וזהו אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך ב' חצרות חצר החיצונה וחצר הפנימית והדר נשבעה בטוב ביתך בחינת בית בתפלת שמונה עשרה שהוא בחינת ביטול כו'

וזהו "אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך": שתי חצרות, החצר החיצונה והחצר הפנימית; ולאחר מכן "והדר נשבעה בטוב ביתך" — בחינת "בית" שבתפילת שמונה עשרה, שהיא בחינת ביטול וכו'.

(ע' [עיינן] בזהר חיי שרה דף קכ"ט ע"ב מענין ישכון חצריך ועיינן מ"ש ע"פ וארשתיך לי כו' בהפטרה דפרשת במדבר.

(עיינו בזהר, חיי שרה, דף קכ"ט ע"ב, בעניין "ישכון חצריך"; וכן עיינו כמה שנכתב על הפסוק "וארשתיך ליי" וכו', בהפטרה של פרשת במדבר.

גם ע"פ ויקהל משה מענין שער החצר הפנימית כו' וע"פ ויושט המלך לאסתר כו' ומענין שמו"ע [שמונה עשרה] שנק' בית ע"פ השמים כסאי כו' איזה בית כו')
(ע"פ ויקהל משה, בעניין שער החצר הפנימית וכו'; ועל הפסוק "ויושט המלך לאסתר" וכו'; וכן בעניין שתפילת שמונה עשרה נקראת "בית", על הפסוק "השמים כסאי" וכו', "איזה בית" וכו').

כי תשמע בקול ה' אלקיך לשמור את כל...

והנה המשכת ביטול זה להיות תקועה וקבועה בלב ונפש כל היום שלא יפסיקוהו ולא יטרידוהו מחשבות הזמן הטורדות כו'

והנה, המשכת ביטול זה, כדי שיהיה קבוע ותקוע בלב ובנפש במשך כל היום, והמחשבות על ענייני הזמן, המטרידות וכו', לא יפסיקו אותו ולא יטרידו אותו,

היינו ע"י התורה שנאמר ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך כו' וזהו אשר יקראוהו באמת ואין אמת היא באמצעות התורה, שנאמר "ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך" וכו'. וזהו "לכל אשר יקראוהו באמת", ו"אין אמת

אלא תורה כו' כי שפת אמת דוקא תכון לעד כי האהבה המתגלה בתפלה לפי שהיא בזמן לכך חולפת ועוברת אחר התפלה.

אלא תורה" וכו', שהרי דווקא "שפת אמת תיכון לעד". האהבה שמתגלית בתפילה, מכיוון שהיא שייכת לזמן, חולפת ונעלמת לאחר התפילה.

אבל התורה היא למעלה מן הזמן אשר אנכי מצוך אנכי ממש הוא אור א"ס ב"ה הסובב כל עלמין אבל התורה היא למעלה מן הזמן: "אשר אנכי מצורך" — "אנכי" ממש, שהוא אור אין סוף ברוך הוא, הסובב כל עלמין;

ולכך נאמר בה היום כי כל מקום שנאמר היום פי' לעולם ולעולמי עולמים שאין לו ביטול והפסק: ולכן נאמר בה "היום", כי בכל מקום שנאמר "היום", פירושו לעולם ולעולמי עולמים, בלי ביטול והפסק.

9 ג אך הנה יסוד התורה הוא מיוסד על מצות עשה ומצות לא תעשה הכתובים בה

3. אולם יסוד התורה בנוי על מצוות עשה ומצוות לא תעשה הכתובות בה.

ולכך אין אור א"ס ב"ה שורה ומתגלה על פי התורה להיות קבוע בלב ונפש כ"א בקיום מצות עשה ומצות לא תעשה ובערת הרע כו'

ולכן אור אין סוף, ברוך הוא, אינו שורה ומתגלה באמצעות התורה, באופן שייקבע בלב ובנפש, אלא על ידי קיום מצוות עשה ומצוות לא תעשה, וביעור הרע וכו'.

כי לא יגורך רע וטהור עינים מראות ברע וכמשל הבית שרוצה להכניס שם את המלך שצריך כיבוד וריחוף שיהיה מנוקה מכל דבר מלוכלך שלא ימצא בו שום ניוול ואשפה כך

שהרי "לא יגורך רע", ו"טהור עינים מראות ברע". הדבר דומה לבית שרוצים להכניס אליו את המלך: יש לטאטא ולשטוף אותו, כדי שיהיה נקי מכל דבר מלוכלך ושלא ימצאו בו שום כיעור או אשפה. כך,

כדי שיהי' [שיהיה] הלב משכן ומכון להשראת גילוי אור א"ס בתוכו ובפנימיותו צריך לטהר את הלב מכל רע הן בסור מרע גמור באיסור כו' והן בכיבוש מדות רעות בנפש

כדי שהלב יהיה משכן ומקום להשראת גילוי אור אין סוף בתוכו ובפנימיותו, יש לטהר את הלב מכל רע: הן על ידי סור מרע גמור, כלומר הימנעות מן האסור וכו', והן על ידי הכנעת המדות הרעות שבנפש,

כמו כעס כו' ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים כו' שקראם הכתוב בלשון זונים כמו זונה שאסורה לבעלה אחרי אשר הוטמאה וגו'.

כגון כעס וכו'; "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים" וכו'. הכתוב מכנה אותם בשם "זונים", כמו אישה שאינה נאמנה לבעלה (זונה), האסורה עליו "אחרי אשר הוטמאה" וכו'.

10 ולכן אמרו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] כל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו כי התורה בבחינה זו אשר אינה בטהרת הלב נקרא בחינת תרעא לדרתא שהיא למטה ממדרגת היראה כו'.

ולכן אמרו חז"ל: "כל האומר אין לי אלא תורה — אפילו תורה אין לו". שכן התורה בבחינה זו, כשהיא אינה בטהרת הלב, נקראת בחינת "תרעא לדרתא" — שער לחצר, שהיא למטה ממדרגת היראה וכו'.

וזהו לשמור את כל מצותיו את פי' כמכו עם (כמו הולך את חכמים יחכם פי' עם חכמים)

וזהו "לשמור את כל מצותיו": "את" פירושו "עם", כמו "הולך את חכמים יחכם" — כלומר, עם חכמים;

דהיינו שעם המצות תהיה בחי' שמירה לבחינת המשכת אשר אנכי מצוך היום הנמשכת ע"י התורה להיות לה שמירה וקיום בלב כל תמוט עולם ועד.

כלומר, עם המצוות צריכה להיות בחינת שמירה להמשכת "אשר אנכי מצווח היום", הנמשכת באמצעות התורה, כדי שתהיה לה שמירה וקיום בלב, "בל תמוט עולם ועד".

כי הנה במצות יש ב' בחינות כי המות הם רמ"ח אברין הממשיכים החיות של הנפש והב'

שהרי במצוות יש שתי בחינות: האחת, שהמצוות הן רמ"ח איברים, הממשיכים את חיות הנפש; והשנייה,

שהם כלים לאור הנאחז ודולק שם שמבלעדי השמן והפתילה אין האור מאיר כלל וכן מבלעדי המנורה ישפך השמן ולא יומשך אחר הפתילה ויסתלק האור.

שהן כלים לאור הנאחז ודולק שם. שהרי בלי השמן והפתילה האור אינו מאיר כלל; וכמו כן, בלי המנורה השמן היה נשפך ולא היה נמשך אל הפתילה, והאור היה מסתלק.

כך המצוה היא בחי' נר לאור התורה שאור א"ס ב"ה הנמשך ומתגלה בתורה אין לו קיום אמיתי כ"א ע"י המצות שהן בחי' שמירה וקיום

כך המצווה היא בחינת נר לאור התורה: אור אין סוף ברוך הוא, הנמשך ומתגלה בתורה, אינו מתקיים באמת אלא באמצעות המצוות, שהן בחינת שמירה וקיום

לאור התורה שיהא נשמר ומתקיים על ידן בקיום המצות במעשה בפועל ממש וע"ז נאמר והיה מעשה הצדקה שלום מעשה דוקא שצדקה היא כללות המצות.

לאור התורה, כדי שיישמר ויתקיים באמצעותן, על ידי קיום המצוות במעשה בפועל ממש. ועל כך נאמר: "והיה מעשה הצדקה שלום" — דווקא "מעשה", שכן הצדקה היא כללות המצוות.

11 ולכן נקרא בשם מצוה סתם וכמ"ש בנחמיה והעמדנו עלינו מצות לתת שלישית השקל וגוי כי

לכן היא נקראת בשם "מצווה" סתם, כפי שכתוב בנחמיה: "והעמדנו עלינו מצוות לתת שלישית השקל" וגוי. שכן

כמו שהצדקה היא השפעת והמשכת החיות להחיות רוח שפלים כך הוא קיום כל המצות כולם נקראים על שם צדקה וכתוב בצדקה תכונני.

כשם שהצדקה היא נתינה והמשכה של חיות, כדי להחיות "רוח שפלים", כך גם קיום כל המצוות; כולן נקראות על שם הצדקה. ועל כך נאמר: "בצדקה תכונני".

פ"י תכונני שע"י הצדקה תעשה מכון ומשכן להשראת אור א"ס ב"ה שאין לו קיום ומצב לעמוד על כנו אלא ע"י הצדקה שהוא בחי' כללות המצות שהן הן השומרים ומקיימים את האור.

פירוש "תכונני" הוא שעל ידי הצדקה תהיי למכון ולמשכן להשראת אור אין סוף ברוך הוא. אין לאור זה קיום ומקום יציב לעמוד בו אלא באמצעות הצדקה, שהיא בחינת כללות המצוות; שכן המצוות הן השומרות על האור ומקיימות אותו.

12 ולכן אמרו רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] כל האומר אין לי אלא תורה כו' שהפירוש הפשוט הוא שצריך שיעסוק בתורה ובגמילות חסדים ולא בתורה לבדה.

ולכן אמרו חז"ל: "כל האומר אין לי אלא תורה" וכו'; פירושו הפשוט הוא שעל האדם לעסוק בתורה ובגמילות חסדים, ולא בתורה בלבד.

והענין כי התורה לבדה הוא אור בלא כלי ואין לה קיום כ"א ע"י גמילות חסדים כללות המצוות. העניין הוא שהתורה לבדה היא אור ללא כלי, ואין לה קיום אלא באמצעות גמילות חסדים, שהיא כללות המצוות.

(ועיין מ"ש ע"פ אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ג"כ שהשמירה היא ע"י המצוות והיינו שע"י הכלים נשמר ומתקיים האור כו'.

(ועיינו במה שנכתב על הפסוק "אם בחוקתי תלכו ואת מצותי תשמרו", שגם שם השמירה נעשית באמצעות המצוות; כלומר, באמצעות הכלים האור נשמר ומתקיים וכו'.

אמנם לעיל ע"פ אחרי הוי' אלקיכם תלכו נתבאר שע"י התורה הוא השמירה לנר מצוה ולפ"ז [ולפי זה] היה אפשר לפרש כאן הפסוק כפשוטו

אולם לעיל, על הפסוק "אחרי הוי' אלקיכם תלכו", נתבאר שהתורה היא השומרת על "נר מצוה". לפי זה אפשר היה לפרש כאן את הפסוק כפשוטו:

כי תשמע בקול שהוא בחי' תורה שע"י ימשך לשמור את כל מצותיו שהתורה היא השמירה לנר מצוה כו' וע' פנים לתורה וגם כי פי' השמירה הנזכר כאן ר"ל [רוצה לומר] שלא יסתלק האור לשרשו

"כי תשמע בקול" — שהיא בחינת התורה — ובכך ימשך הכוח "לשמור את כל מצוותיו", שהרי התורה היא השמירה על נר מצוה וכו'. ויש שבעים פנים לתורה. ועוד, ה"שמירה" הנזכרת כאן פירושה שלא יסתלק האור למקורו,

וזה הוא ע"י הכלים דוקא וכמשנ"ת [וכמו שנתבאר] בביאור ע"פ וקבל היהודים בפ"י ענין נעשה ונשמע כו' ע"ש וע"פ והארץ הדום רגלי כו' ולעיל ר"ל [רוצה לומר] השמירה מבחי' עבירה מכבה מצוה דהיינו מיניקת החיצונים מהא"פ [מהאור פנימי] והכלי.

וזה נעשה דווקא באמצעות הכלים, כפי שנתבאר בביאור על הפסוק "ויקבל היהודים", בעניין "נעשה ונשמע" וכו', עיינו שם; וכן על הפסוק "והארץ הדום רגלי" וכו'. ואילו לעיל הכוונה הייתה לשמירה מפני בחינת "עבירה מכבה מצוה", כלומר מפני יניקת החיצונים מן האור הפנימי ומן הכלי.

ושמירה זו הוא דייקא ע"י אורות מקיפים כו' ועיין מ"ש בפי' ואתחנן ע"פ וזאת המצוה כו' לשמור את כל חקותיו כו' ושמרת כו' ב' שמירות. ועיין מ"ש ע"פ תשמרו להקריב כו' שמור זו משנה כו').

ושמירה זו נעשית דווקא באמצעות אורות מקיפים וכו'. ועיינו במה שנכתב בפרשת ואתחנן על הפסוק "וזאת המצוה" וכו', "לשמור את כל חקותיו" וכו', "ושמרת" וכו' — שתי שמירות. ועיינו במה שנכתב על הפסוק "תשמרו להקריב" וכו': "שמור — זו משנה" וכו'.

ובזה יובן מ"ש כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי כי אני ה' עושה חסד משפט וצדקה בארץ.

ובכך יובן הכתוב: "כי אם בזאת יתהלל המתהלל, השכל וידוע אותי, כי אני הוי' עושה חסד משפט וצדקה בארץ".

ולכאורה אינו מובן כי השכל וידוע אותי היינו להיות דעת אלהים אצלו ומאי מסיים כי אני ה' עושה חסד כו'.

לכאורה הדבר אינו מובן: "מבין וידוע אותי" פירושו שיש לו ידיעת אלקים; מדוע אפוא הפסוק מסיים: "כי אני הוי' עושה חסד" וכו'?

אך עם הנ"ל יובן כי השכל וידוע אותי. פי' אותי ממש הוא אור א"ס ב"ה ממש עצמותו ומהותו כביכול המתגלה בתורה ועיין ברבות נשא ר"פ עשירי.

אך על פי מה שנאמר לעיל יובן: "מבין וידוע אותי" פירושו "אותי" ממש — אור אין סוף עצמו, עצמותו ומהותו כביכול, המתגלה בתורה. ועיינו במדרש רבה, נשא, בתחילת פרק עשרה.

אך אין זה קיום אמיתי כ"א ע"י עשיית חסד משפט וצדקה שהם בחי' כלים והטעם שהם דייקא בחי' כלים מפרש הכתוב

אך אין לכך קיום אמיתי אלא על ידי עשיית חסד, משפט וצדקה, שהם בחינת כלים. והכתוב מסביר מדוע דווקא הם בחינת כלים:

כי באלה חפצתי כלומר שכך עלה ברצונו ית' להיות המצות דוקא בחי' כלים לגילוי אור א"ס ב"ה אשר אנכי מצוך היום שבבחי' היום לעשותם הוא גילוי אנכי ממש דהיינו מהותו ועצמותו כביכול

"כי באלה חפצתי", כלומר, כך עלה ברצונו יתברך שהמצוות דווקא יהיו בחינת כלים לגילוי אור אין סוף. "אשר אנכי מצוך היום": בבחינת "היום לעשותם" מתגלה "אנכי" ממש, כלומר עצמותו ומהותו כביכול.

(ועיין ברבות סוף קהלת ב' ויותר שהיה קהלת חכם ובפ' נח ס"פ ל"ה משפטים פ"ל זח"ב [זהר חלק ב']
קכ"ב סע"א [סוף עמוד א] קנ"ח ב' ח"ג [חלק ג'] ק"י ע"א רנ"ו ע"ב) משא"כ עולם הבא הוא גילוי זיו והארה
בעלמא.

(ועיינו במדרש רבה, סוף קהלת, על "ויותר שהיה קהלת חכם"; ובפרשת נח, סוף פרק לה; משפטים, פרק ל; זוהר,
חלק ב, סוף קכב ע"א, וקנח ע"ב; חלק ג, קי ע"א ורנ"ו ע"ב.) ואילו העולם הבא הוא גילוי של זיו והארה בלבד.

ובזה יובן מ"ש מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו נקי כפים כו' שלא כל האדם זוכה לעוה"ב [לעולם
הבא]

ובכך יובן מה שכתוב: "מי יעלה בהר הוי' ומי יקום במקום קדשו, נקי כפיים" וכו' — שלא כל אדם זוכה לעולם הבא,
כי אם ע"י יסורים של גיהנם ונהר דינור כו' וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] שלש מתנות טובות
נתן הקב"ה לישראל וכולם לא נתנו אלא ע"י יסורים. עולם הבא תורה וארץ ישראל.
אלא לאחר ייסורי גיהנום ונהר דינור וכו', וכמאמר חז"ל: "שלוש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל, וכולן לא
ניתנו אלא על ידי יסורים: העולם הבא, תורה וארץ ישראל".

13 ויסורי עוה"ב [עולם הבא] הם כפלי כפלים מיסורי עוה"ז עד שאין ערך כו' ולכאורה אינו מובן שהרי
אמרו

ויסורי העולם הבא גדולים פי כמה וכמה מיסורי העולם הזה, עד שאין ביניהם שום יחס וכו'. ולכאורה הדבר אינו
מובן, שהרי אמרו,

יפה שעה אחת בתשובה ומע"ט [ומעשים טובים] בעוה"ז מכל חיי עוה"ב [עולם הבא] ולמה בעוה"ז יכול להיות
בתשובה ומעשים טובים ואין צורך יסורים כ"כ [כל כך] לחיי עוה"ב [עולם הבא].

"יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא". אם כן, מדוע בעולם הזה אפשר לעסוק
בתשובה ובמעשים טובים בלי להזדקק לייסורים, ואילו בשביל חיי העולם הבא נדרשים יסורים רבים כל כך?

אך הענין הוא לפי שעוה"ב [שעולם הבא] הוא גילוי הזיו שהגילוי הזה הוא דרך ירידת והשתלשלות
המדרגות

אך העניין הוא שהעולם הבא הוא גילוי הזיו, וגילוי זה בא באמצעות ירידת המדרגות והשתלשלותן,

כי תשמע בקול ה' אלקיך לשמור את כל...

שהן רבות ושונות וכדי להיות גילוי זה לכל אחד ואחד כאוי לו לפי מעשיו ומדרגתו מוכרח הוא לסבול יסורים כ"כ [כל כך] לפי ערך כו'

שהן רבות ושונות. וכדי שגילוי זה יגיע לכל אחד ואחד כפי הראוי לו, לפי מעשיו ומדרגתו, עליו בהכרח לסבול ייסורים רבים כל כך, לפי ערכו וכו'.

אבל בעוה"ז שהוא גילוי אנכי ממש הנה עליו ית' נאמר גם חשך לא יחשיך כו' וקרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת

אבל בעולם הזה, שבו מתגלה ה"אנכי" עצמו, עליו ית' נאמר: "גם חושך לא יחשיך" וכו', ו"קרוב הוי' לכל קוראיו, לכל אשר יקראוהו באמת".

כי הוא השווה ומשווה קטן וגדול והמלאכים שואלים איה מקום כבודו היינו אור א"ס ב"ה ממש שאינו מושג כו'

כי הוא המשווה ומשווה קטן וגדול, והמלאכים שואלים: "איה מקום כבודו?", כלומר, אור אין סוף ברוך הוא עצמו, שאינו מושג וכו'.

(משא"כ בבחי' הזיו והאופנים ברעש גדול כו' יהללו את שם ה') ואומרים מלא כל הארץ. הלזו הגשמית. כבודו:

(שלא כבבחינת הזיו, שהרי "והאופנים ברעש גדול" וכו', "יהללו את שם הוי'"). והם אומרים: "מלא כל הארץ" — הארץ הזאת הגשמית — "כבודו".

14 ד אך הנה תכלית המכוון בכי תשמע בקול ה' אלהיך הוא המשכת בחינת אור א"ס

4. אולם, הכוונה הסופית ב"כי תשמע בקול ה' אלקיך" היא המשכת אור אין סוף,

ב"ה בגילוי על נפשו ובשמירת כל מצותיו להיות כלי ואור לגילוי זה הוא כדי להיות בחי' ביטול כו' וזהו לעשות הישר בעיני ה' כו'.

ברוך הוא, בגילוי על נפשו, ובשמירת כל מצוותיו, כדי להיות כלי ואור לגילוי זה, היא שיהיה ביטול וכו'. וזהו "לעשות הישר בעיני ה'" וכו'.

15 וביאור ענין זה הנה כתיב אל דעות ה' ב' דעות יחודא עילאה ויחודא תתאה יחודא עילאה מלמעלה למטה דכולא קמיה כלי [כלשון] כו'.

ביאור העניין הוא, שנאמר: "הוי' הוא אל של דעות" — שתי דעות: יחודא עילאה ויחודא תתאה. יחודא עילאה הוא מלמעלה למטה: "הכול לפניו כלא" וכו'.

ויחודא תתאה ממטה למעלה בחי' יש מאין כו' כמ"ש במ"א ושתייהם הם כחות אלהות יחודא תתאה בשם אלקים המצמצם ומפריד להיות עלמא דפרודא בחי' יש כו' שיהיה ביטול היש דוקא ויחודא עילאה בשם הוי' כו'.

ויחודא תתאה הוא מלמטה למעלה: בחינת יש מאין וכו', כפי שמבואר במקום אחר. שתייהן כוחות אלו קיימים: יחודא תתאה הוא בשם אלקים, המצמצם ומפריד כדי שתהיה עלמא דפרודא, בחינת יש וכו', וכדי שיהיה דוקא ביטול היש; ויחודא עילאה הוא בשם הוי' וכו'.

16 וזהו משמים הביט ה' השקיפה ממעון קדשך מן השמים ה' משמים השקיף כו'. פ"י שנתלבש במדה זו להשגיח משמים מלמעלה למטה

וזהו "משמים הביט ה'"; "השקיפה ממעון קדשך מן השמים"; "ה' משמים השקיף" וכו'. כלומר, הוא התלבש במידה זו כדי להשגיח מן השמים, מלמעלה למטה,

דהיינו בחינת יחודא עילאה שלפעמים מתלבש במדה זו ולפעמים מתלבש ומשגיח במדה שממטה למעלה בחי' יחודא תתאה.

כלומר, בחינת יחודא עילאה. שכן לפעמים הוא מתלבש במידה זו, ולפעמים הוא מתלבש ומשגיח במידה שמלמטה למעלה — בחינת יחודא תתאה.

17 וזהו עין ה' אל יראיו שליראיו שהן בבחי' מפתחות החיצוניות הוא משגיח בבחי' עין אחת או יחודא עילאה או יחודא תתאה משא"כ אל הצדיקים שהן בבחינת התקשרות עמוד אחד וצדיק שמו

וזהו "עין הוי' אל יראיו": כלפי יראיו, שהם בבחינת המפתחות החיצוניות, הוא משגיח בבחינת עין אחת — או ביחודא עילאה או ביחודא תתאה. אבל כלפי הצדיקים, שהם בבחינת התקשרות, נאמר: "עמוד אחד, וצדיק שמו",

כי כל בשמים ובארץ ותרגום אונקלוס דאחיד בשמיא וכו' הוא בבחי' עיני ה' שאלו השני בחי' עינים הן שוין ממטה למעלה כמו מלמעלה למטה

"כי כל בשמים ובארץ", שאונקלוס מתרגם "דאחיד בשמיא" וכו' — זהו בבחינת "עיני הוי'"; שכן שתי בחינות העיניים הללו שוות, מלמטה למעלה כמו מלמעלה למטה.

(ועד"ז הוא מאמר המדרש סוף שיר השירים רבה בשעה שישראל עושין רצונו של מקום הקב"ה מביט אליהם בשתי עיניו הה"ד [הדא הוא דכתיב] עיני ה' אל צדיקים ובשעה שאין עושין רצונו של הקב"ה הוא מביט עליהם בעינו אחת הה"ד [הדא הוא דכתיב] עין ה' אל יראיו)

(וכך גם מאמר המדרש בסוף שיר השירים רבה: בשעה שישראל עושים רצונו של מקום, הקדוש ברוך הוא מביט עליהם בשתי עיניו, שנאמר "עיני ה' אל צדיקים"; ובשעה שאינם עושים רצונו של הקדוש ברוך הוא, הוא מביט עליהם בעינו האחת, שנאמר "עין ה' אל יראיו").

וכמ"ש ישר יחזו פנימו ישר ממש שגם ממטה למעלה מתגלה בחי' ביטול דכולא קמיה כלא חשיב וכמ"ש

וכמו שכתוב "ישר יחזו פנימו" — ישר ממש, כלומר במישור, כך שגם מלמטה למעלה מתגלה בחינת הביטול של "כולא קמיה כלא חשיב"; וכמו שכתוב,

כי עין בעין יראו וכו' דהיינו עין שמלמעלה למטה בעין שמלמטה למעלה וכמ"ש בזהר הקדוש למהוי אחד באחד שבבחי' יחודא תתאה שורה ומתגלה יחודא עילאה.

"כי עין בעין יראו וכו' — כלומר, העין שמלמעלה למטה בתוך העין שמלמטה למעלה; וכמו שכתוב בזהר הקדוש, "למהוי אחד באחד": בתוך בחינת יחודא תתאה שורה יחודא עילאה ומתגלה.

כי בלא גילוי בחינת יחודא תתאה תחלה אינו שורה ומתגלה יחודא עילאה כמאמר קוב"ה [קודשא בריך הוא] אחד לעילא לא יתיב כו'.

שכן בלי גילוי תחילה של בחינת יחודא תתאה, יחודא עילאה אינו שורה ואינו מתגלה, כמאמר: "קוב"ה אחד לעילא לא יתיב" וכו'.

18 וע"ז אומרים מודים אנחנו לך כו' כאדם שמודה לחבירו שאמת הוא כמו שהוא אומר כך מודים אנחנו לך שאמת הוא דכולא קמיה כלא כו'.

ועל כך אומרים: "מודים אנחנו לך" וכו'. כשם שאדם מודה בפני חברו שדבריו אמת, כך "מודים אנחנו לך" — שאמת הוא ש"כולא קמיה כלא" וכו',

ולא כאשר נראה לעיני בשר יש מאין כו' ומאן דלא כרע במודים כו' שצריך להיות בבחי' הודיה עכ"פ [על כל פנים].

ולא כפי שנראה לעיני בשר: יש מאין כו'. ועל "מי שאינו כורע במודים" וכו' נאמר, שצריך להיות לכל הפחות בבחינת הודאה.

אך להיות גילוי ממש בבחי' ביטול זה למטה כמו למעלה הוא ע"י התורה כי תשמע בקול ה' אלהיך בפנימיות הקול שפנימיות זו

אך כדי שביטול זה יתגלה ממש למטה כפי שהוא למעלה, הדבר נעשה באמצעות התורה: "כי תשמע בקול ה' אלקיך" — בפנימיות הקול. פנימיות זו

היינו אור א"ס ב"ה ממש שלמעלה מעלה מסדר ההשתלשלות ושם מעלה ומטה שוים לכך נמשך משם להיות גילוי ביטול זה למטה כמו למעלה.

היא אור אין סוף ברוך הוא ממש, שלמעלה מעלה מסדר ההשתלשלות, ושם מעלה ומטה שווים. לכן נמשכת משם האפשרות שביטול זה יתגלה למטה כפי שהוא למעלה.

וזהו לעשות הישר בעיני ה' אלהיך פי' הישר כמו ישר יחזו פנימו דהיינו לעשות ב' בחי' עינים בבחי' ישר בהשואה א' למהוי אחד באחד ועין בעין יראו וגו':

וזהו "לעשות הישר בעיני ה' אלקיך". פירוש "הישר" הוא כמו "ישר יחזו פנימו", כלומר, לעשות את שתי בחינות העיניים בבחינת ישר, בשוויון אחד, "למהוי אחד באחד", ו"עין בעין יראו" וגו':

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/reeh/4

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק